

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravištvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Solnograška katoliška univerza in slovenski bogoslovci.

Od Drave, meseca svečana. [Izv. dop.]

Ubogi narod, kateremu se rodijo sinovi Missia-Mahničevega rodoljubja! Pomilovanja vredna slovenska mladina, ki te pripravljajo za tvoj visoki poklic učitelji in vzgojitelji po želji in volji Mahničevi, ki moraš neposredno ali posredno poslušati njegove in njegovih trabantov krive in za narodnost našo pogubonosne nauke, ki se moraš klanjati njih prenapetim nazorom, njih brezozirnosti in nestrpnosti, njih strastim in skrajnemu, nekrščanskemu verakemu fanatizmu! Ti in jednaki žalostni občutki navdajali so nas, ko smo slišali iz zanesljivega vira, kako se počenja sedaj tudi že z našimi slovensko-štajerskimi bogoslovci, kako se je urinil in se uriva hudi dub nekaterih sedaj merodajnih kranjsko-klerikalnih brezdomovincev tudi med našo vsikdar rodoljubno in za blagor svojega zatiranega naroda vneto bogoslovsko mladino. Na drugi strani pa z zadoščenjem konstatujemo, da je ostala večina naših vrlih bogoslovcev do sedaj nedostopna z Goriškega in Kranjskega importiranim protinarodnim načelom. Da se strogo pazi na to, da se ne utihotapi v semeniško zidovje v roke bogoslovcev „Slov. Narod“, „Zvon“ in drugi „framasonski“ in „liberalni“ listi, temu se toliko ne čudimo, da se pa naši bogoslovci, ki so večinoma sinovi revnih starišev, silijo, da naj plačujejo bore svoje novce za bodoče nemško-katoliško vseučilišče v Solnogradu, to je pa nezaslišano.

Že lansko leto čitali smo v „Slov. Narodu“ o tej zadevi čudne stvari in znanemu uplivu posrečilo se je res, da je večina naših bogoslovcev pristopila temu Slovincem nepotrebnemu in nesmiselnemu društvu. Tudi letos uprizorila se je podobna komedija. Dasi sta se odločno upirali dve tretjini bogoslovcev (vseh je okoli 70) ustanovitvi podružnice „kat. vseučilišnega društva“, je vendar sklical bogoslovec, kateremu je zibelka tekla onkraj Save, v ta namen občni zbor. Oblastno in drzno se je tu razkoračil nad oimimi, ki mislijo nekoliko treznejše od njega. V dolgem govoru, iz katerega je odmevala pri vseh koncih znana farizejska politika kranjskih in goriških fanatikov, je strastno napadal protivnike „katoliške stvari“ in jih pital z „liberalci“, „ne-

verniki“ i. t. d. Ko je končal svojo filipiko, so se seveda jeli oglašati nasprotni govorniki, ki bi bili dobro zavrnilili vse neosnovane napade, pa glej, ni se jim dovolila beseda. Umevamo, zakaj ne. A vkljub vsem spletkam treh kranjskih „katoličanov“ niso pridobili mnogo udov (maksimum bo 23, lansko leto jih je bilo 54). Neudje pa z mirno vestjo prenašajo grda in nekrščanska predbacivanja, da nimajo vere, da so mlačneži in polni liberalnega duha, ker raje podpirajo prepotrebno domače in eminentno katoliško, že sedaj blagonosno delujoče društvo sv. Cirila in Metoda, kakor da bi trosili svoje bore in redke novce za prazen nič, le za idejo dvomljive vrednosti, ki se ne bode nikoli ali pa šele v daljni neznani dobi obistinile. Kako bi se naj rodoljub slovenski ogreval za ustanovitev nemških četudi katoliških vseučilišč, ako še nimamo po Koroškem, Primorskem in deloma tudi Štajerskem niti katoliških narodnih osnovnih šol? Dočim bi pošiljal ubogi narod slovenski svoj denar v nemški Solnograd in odtegoval sam sebi za obstanek toli potrebne pripomočke, zatira oholi Nemec narodnost njegovo in vero, ki sta v nerazrušljivi zvezi. Zakaj ne pobirajo prispevkov za nemško kat. vseučilišče pri katoliških Italijanih, Francozih, Špancih i. t. d., zakaj bi baš naš slovenski narod moral biti „misera contribuens plebs ad maiorem Germaniae gloriam“? In ko bi se zares ustanovila univerza, o čemer pa dvojimo, drznemo se prašati, bi-li jemali ozir na Slovence „pravicoljubni“ Nemci, ki so pri tem pod jetji v ogromni večini? Bi-li ustanovili slovensko stolico, ki se nam obeta le zato, da bi izvalili od lahkovernežev tem več prispevkov? Ne. Četudi obljubujejo, nobeden Slovan jim ne more verjeti. Qui semel probetur malus, semper praesumitur malus. Po celi naši zgodovini se vije kakor rudeča nit sovraštvo in krivice, ki so jih prizadevali Slovanom Nemci vseh stanov — ne nedostaje mej njimi tudi škofov in drugih višjih duhovnih dostojanstvenikov. Kakoršni so bili, takšni so še! tudi žalibog sedaj štajerski in koroški nemški duhovniki in bogoslovci; nimajo srca za Slovence, ni za duhovnika ni za posvetnjaka. Nazivljajo kaj radi duhovnike-rodoljube „hetzer“, „windische hetzkaplane“ i. t. d. Dà, celo nemški bogoslovja profesorji črnijo svojim slušateljem slovenske duhovnike (dokažemo, če treba!). Nemci

duhovskega stanu po Solnograškem, Tirolskem in drugod so pa preveč oddaljeni od nas in ne poznajo naših razmer in potreb, ker zajemajo iz kalnih in pristranskih virov svoje informacije, in se torej tudi ne morejo zanimati in ogrevati za naše težnje.

Iz teh in še drugih razlogov pač po vsej pravici nasprotujejo tudi slov. bogoslovci, da bi se jih sililo pristopiti zgoraj imenovanemu društvu ter po nepotrebnem trositi za nemške namene svoje borne slovenske novce. To pa zgolj zato, ker je za nas Slovence brezkoristno in do cela nepotrebno in ker imamo domače katoliško šolsko društvo, ki je bolj podpore vredno. Odločno pa nadalje prosvedujemo v imenu velike večine Mariborskih bogoslovcev zoper to, da bi skušala dvojica ali trojica iz nam sosednje pokrajine importirati prepri in pogubno prenapetost, grdi fanatizem in zaničevanja vredno brezdomovinstvo, ki ovira Slovence v naši domovini pri narodnem delu v največjo žalost vseh pravih rodoljubov. „Čuditi se moramo“, pisalo se mi je od prijateljske strani o tej zadevi doslovno, „da se more za takšne nazore (kakoršne zastopa namreč ona trojica) ogreti bogoslovec, da se drzne biti kar naravnost svetopisemski resnici v obraz človek, ki ima vero in katoličanstvo vedno na jeziku. Ali ni naš Zveličar sam nas učil rodoljubja? Ni li On, ki je ustanovitelj naše sv. vere, uprav svoj narod, Izraelce, posebno ljubil in to ljubezen kazal z besedo in dejanjem? Ko ga je neka žena Kananejska, rodod Sirofeničanka, prosila, da bi izgnal hudega duha iz njene hčere, rekel je: Nisem poslan, kakor le izgnanim ovcam hiše Izraelove (Mat. 15, 24) in: Pusti, naj se poprej nasitijo otroci (Mark. 7, 27) t. j. domačini. Tudi je on, rojen v Betlehemu, po materi Nazarečan, bridko tožil in jokal nad nesrečo Jeruzalemskega mesta, središča njegovega naroda. „Bog meri ljubezen do sebe po tem, kako kdo ljubi svoj narod: sv. pismo pravi: kdor ne ljubi brata svojega, a dó, da ljubi Boga, nima prave ljubezni“. Tako piše veliki katoliški vladika Strossmayer. Različne narode na zemlji je pripustil Bog sam, razdelivši jedno ljudstvo na več jezikov (Genes. 11, 6, 7) in je torej božja volja, da se razne narodnosti ohranjajo. Kako torej nasprotuje narodnost in rodoljubje veri. Vsekako, vašemu ponarejenemu katoličanstvu, čegar podstava je strast

LISTEK.

Slovensko gledališče.

(Cavalleria rusticana. Spisala G. Targioni-Tozzetti in G. Menasci, uglašil Pietro Mascagni.)

V zgodovini slovenskega gledališča ostane sinočna predstava zapisana z zlatimi črkami, ker se je ta dan uprizorila svetovnoslavna, težka opera, jedno najznamenitejših muzikalnih del noveje dobe, in že to, da se je na skromni slovenski oder spravilo in srečno predstavilo tako delo, že to je preznamenit dogodek, ki obuja v nas najlepša upanja za prihodnost.

Že dolgo let ni uzbudila nobena nova opera toliko senzacije, doživela toliko predstav in proužročila toliko diskusij, kakor mladega Pietra Mascagnija prvenec „Cavalleria rusticana“. Oglašali so se entuzijasti, ki so trdili, da ga ni muzikalnega dela, katero bi bilo primerjati Cavalleriji, oglašali so se pa tudi s pozabljenimi estetičnimi predsodki obremenjeni kritiki, katerim ni delo kar nič ugajalo. Prav nimajo niti jedni niti drugi; delo

Mascagnijevo je vsekako veleznamenito in epohalno, da se je pa masi publike tako zelo omililo, kakor nobeno drugo, v to so pripomogle tudi druge okolnosti. Le pogledjmo malo v dobo pred „Cavallerijo“. Najprej je bilo velike francoske opere v petih dejanjih z baletom. Tu se je delovalo z velikanskim aparatom. Kdor ni bil posebno dobro poučen, ta je po nebrojnih premembah do četrtega dejanja že popolnoma pozabil, kar se je godilo v prvem dejanju. Nesreča ni to bila nikaka, ker se libretisti, kakor vidno iz „Hugenottov“, „Roberta“ itd. niso dosti menili za jedinstvo dejanja. — Za Francozi je prišel Wagner in obudivši že davno pozabljene bogove in junake iz smrtnege sna, je je vestno opremil z vodilnimi motivi ter je kot Wotan, Sigfrid, Tristan, Brunhilda ali Izolda postavil na oder, kjer pa nemuzikalne in nepravoverne publike niso kar nič zabavali. — Tudi Italijani že niso več ugajali. Ljudje so se naveličali junakov, umirajočih ob slovesnih akordih kake polonaise in junakinj, ki so nesrečno svojo ljubezen izražale v pasajah in koloraturah, nevarnih za njih grla. Nihče ni bil zadovoljen. Hkrati se je oglašil pameten muzik in entuzijazmiral vse občinstvo. Na mesto petaktne opere je

postavil jednodejansko. Glasbe ni nič preveč in kar je je, ta ne utruja poslušalca niti za hip, zlasti ker ga dejanje samo močno zanima. Mascagnijevo „Cavalleria rusticana“ je zajeta iz življenja. Že v Ouveraturi, v pesmi, katero poje Turiddu po noči Loli, je igra skoro eksponirana, dejanje pa se vrši hitro in naravno ter se završi dramatično. Vse značaje oživlja plamteča strast, vse je karakteristično izraženo: Santuzzina vroča ljubezen, Alfijeve goreča ljubosumnost, Turiddujeva ljubezen in izdajstvo, Lolina koketerija; vsi prizori kontrastirajo mogočno od okolice, zlasti od cerkve, iz katere doni pobožno pevanje; vse se razvija logično in naravno — skratka, libreto je uzoren, neprisiljeno efektan in jako primeren talentu Mascagnijevemu. Njegova glasba potencira vse strasti, katere pretresajo posamne značaje; Santuzza gineva v obupanji in divja od bolesti, Alfijo rohani od jeze in ljubosumnosti. Ponekod je Mascagni v tem svojem nagnenju za potenciranje afektov celo predaletč zašel, tako v celi fakturi, v instrumentaciji in zlasti v harmoniki. A mimo nekaterih posebnostij je pa toliko interesantnih, prekrasnih mest, toliko strastne melodiike, da se celo strog kritik ne da motiti po nekaterih kurioznih

in zaslepljenost, je seveda nasprotno, ljubiti svoj rod — Vam, ki bočete biti „römischer als Rom“. Geslo vseh zavednih slovenskih bogoslovcev pa je in ostane: Bog in narod. Uverjeni so, da bodo drželi se v istini tega gesla, odgovarjali tudi blagim intencijam svojega Mariborskega vladike. —k.

Državni zbor.

Na Dunaji, 8. februarja.

Kakor se je sodilo, tako se tudi zgodi. V današnji seji posegel je sicer naučni minister baron Gautsch nekoliko v razvijajočo se šolsko debato a le da je namignil, da bo o tem še o drugi priliki govoril, najbrž po levičarja Süssa za jutri pričakovanem govoru. Iz današnje seje bodi še omejeno, da je napravilo glasovanje glede nekega Spinčičevega predloga nekoliko senzacije.

Po neki interpelaciji posl. Brzorada prišli so na vrsto samostalni predlogi. Z ozirom na ministerskega predsednika v včerajšnji seji podani odgovor na Spinčičeve interpelacije gledé novih volitev v istrski občini Višnjan, glede napadov na Hrvate in Slovence v Istri, zlasti v Poreču, ter gledé občinske volitve v Pomjanu izjavlja posl. Spinčič, da z odgovorom ni zadovoljen ter predlaga, da se o ministrovem odgovoru otvori debata. Zbornica je ta predlog odklonila. Za Spinčičev predlog so glasovali Mladočehi, nemški nacionalsci, klub neodvisnih hrvatskih in slovenskih poslancev ter protisemitje, zoper predlog so v družbi nemških levičarjev in Poljakov glasovali Hohenwartovci in najbrž, sodeč po „Slovenčevem“ telegramu, tudi slovenski poslanci.

Zbornica prestopi potem na dnevni red in nadaljuje debato o proračunski točki „ljudske šole“.

Posl. Adamek pojasnjuje razmere v ljudskih šolah na Češkem, dokazujoč, da se v čeških mestih vedno skrbi za zadostne nemške šole, ako je ondu živeča nemška manjšina še tako neznatna, dočim so češke manjšine v nemških mestih vedno prikrajšane, za kar se pa vlada ne meni, že zato né, ker je tako ravnanje v zmislu njenih germanizirajočih načel. V schulvereinske šole se lové češki otroci, ponekod so ti otroci v schulvereinskih šolah v ogromni večini, dočim je češka „Matica školska“ iz svojih zavodov odpravila vse nemške otroke. V schulvereinskih šolah se otroci ne vzgajajo samo v nemškem jeziku, ampak tudi v nemškem duhu. Tovarnarji silijo svoje delavce, da pošiljajo ti svoje otroke v schulvereinske zavode. Vlada podpira schulverein, ker ima namen znižati duševni nivô slovanskih narodov, da bi toliko hitreje napredovala germanizacija. Pri nas so razmere slabše kakor v Afriki. Čehi bodo vzlic temu vedno delovali za šolo, katera bo primeren ravnopravnosti narodov.

Posl. Roser nasvetuje, naj se v ljudske šole uvede pouk o kmetijstvu, kar bo kmetiskim otrokom izvestno v največjo korist.

Posl. Seichert se bavi s šolskimi razmerami na Moravi in dokazuje, kako kvarne so takozvane utrakvistične šole, katere ustanavlja vlada samo, da pospešuje germanizacijo, kajti za utrakvističnimi

akordih in orkestralnih kombinacijah. Da, prav to, kar imenuje muzik barokni efekt, prav to je občinstvu še najljubše.

Reči se sme: Ta opera je bogato harmonična in lepo instrumentirana kakor so Wagnerjeve, karakteristično-melodična kakor so italijanske, efektna kakor francoske in — kratka. Turiddu in Santuzza si povesta na kratko v prekrasnem, melodičnem, na interesantni harmoniji slonečem duetu, kar je občinstvu treba vedeti, isto tako Santuzza in Alfijo, in še hitreje poravnata Alfijo in Turiddu, kar imata poravnati.

Preveč bi trdil, kdor bi rekel, da tej operi ni primere. To je kompromis, sklenen mej talentiranim umetnikom in veliko publiko, in ta je umetniku zanj od srca hvaležna.

Predstava te opere, vzprejete s pristnim, kipečim entuzijazmom, je bila izborna in pomeni velikansk, od nikogar pričakovan napredek. Take predstave se ni sramovati nobenemu provincijalnemu gledališču; nanjo smemo biti ponosni, tembolj, ako uvažujemo velikanske zapreke, s katerimi se je boriti.

Največje, nevenljive zasluge si je za ta večer

ljudskimi šolami, ustanovljenimi namesto čeških, pridejo vedno samo nemške meščanske šole.

Posl. Götz pravi, da se v našem parlamentu govori samo o konfesionalnih in narodnostnih razmerah, a najmanj o pouku samem. Verska vzgoja je res potrebna, a saj skrbe za to roditelji in cerkev, v šoli pa je glavna stvar pouk. Šola je državni zavod in cerkev imaj vpliva samo na pouk v vero-nauku, kakor jej ga jamčijo veljavni zakoni, ostali predmeti pa je ne brigajo nič. Reakcijske stranke hočejo konfesionalno šolo samo zato, da bi dobile šolo v svojo oblast. Šolskega zakona ni treba premeniti, ker je ravno dotika raznih konfesij pomirljivega vzgojilnega vpliva. Vladni program se izraža glede šole jako nejasno, zlasti ni najti v njem zagotovila, da se bo vlada držala načel sedanje ljudsko-šolske uredbe. Vlada se sama dolži, da se doslej ni ozirala na verska čutila šolske mladine. Ali hoče morda vse šolske knjige predložiti episkopatu v recenzijo? Šole naj prevzamejo dežele in naj odpravijo šolnino, ker obiskovanje šole ni pravica posameznika, ampak njegova dolžnost.

Naučni minister baron Gautsch pravi, da neče polemizirati niti z Adamkom niti z Götzem. Gledé dijaških iger pravi, da jih hoče polagoma uvesti v vse šole; imenovanje ženskih učiteljic-vo-diteljic je postulat pravičnosti. O slovenski šoli v Gorici pravi minister, da naučna uprava ni ničesar opustila, kar jej je storiti, in da vedno zahteva in sili, naj šolska oblastva goriška stvar rešijo. Nadejati se je, da bo ta stvar v kratkem dognana.

Posl. Hauck zahteva, da je ločiti v šoli kristijanske in židovske otroke, uvesti dijaške igre tudi v ljudskih šolah in skrbeti za telovadbo na deklinskih šolah.

Posl. Barwinski se bavi z ljudskošolskimi razmerami na Gališkem, sklicujoč se na to, da je tam 74 odstotkov analfabetov in da je 40 odstotkov vseh za šolo godnih otrok brez pouka.

Razprava se na to zaustavi. Posl. dr. Ferjančič stavi nujni predlog, naj se dovoli poseben kredit za podporo pomanjkanje trpečega prebivalstva.

Prihodnja seja jutri.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 9. februarja.

Doktor Smolka.

Predsednik državnega zbora dr. Smolka, o čigar odstopu se je pred nekaterimi tedni toliko govorilo in pisalo, se vrne dné 15. februarja na Dunaj in prevzame zopet predsedstvo državnega zbora na veliko žalost levičarjev, kateri že komaj čakajo, da bi spravili na njegovo mesto pristaša Chlumeckega.

Nemški nacionalsci in vladni program.

Načelnik kluba nemških nacionancev, posl. dr. Steinwender, govoril je predvčerajšnjim v nekem nacionalnem društvu o vladnem programu. Ker je tu izrečeno mnenje zmatrati za mnenje državno-zborske frakcije nacionancev, naj omenimo to, kar zanima tudi nas. O uredbi jezikovnega vprašanja sodi dr. Steinwender, da so vladne obljube samo platonične. Če pravi vlada, da bo ovirala premembo posestnega stanja, ni s tem Nemcem ustregla, ker je s tem le rečeno, da bo hodila po tistih potih,

pridobil neumorno in požrtvovalno delujoči kapelnik gosp. prof. Gerbič, ki nam je iz nič ustvaril slovensko opero. Cavalleria je v vseh malenkostih tako točno in precizno studirana, da je za to izreči g. Gerbiču posebno priznanje. Dame, gospa Gerbičeva, gospdč. Daneševa in gospdč. Nigrinova so absolvirale svoje vloge jako dostojno in vse hvale vredno, zlasti pa je gospa Gerbičeva tako v petji kakor v igri, sosebno v velikem prizoru z Alfijom, res krasno uspevala. Gospod Fedyczkowski je bil v petju, v igri in v maski uzoren, gosp. Pavšek pa je pokazal svojo osposobljenost tudi za velike vloge in s tem je mnogo rečeno. Oba zbora, dramatični in iz prijaznosti sodelujoči zbor „Glasbene Matice“ pela sta točno in ubrano pretežavne zборе ter si pridobila lepo zaslugo za celotni uspeh. Ako je sploh kako obitanje opravičeno, bi bilo tone po vsem primerne dekoracije — žal, da drugih ni — in pa površni in okorni prevod libreta. To pa naj nam ne moti iskrenega veselja, sosebno ne, ker si lahko rečemo: če bomo tako napredovali, potem se ni bati nikake konkurence, potem je slovenskemu gledališču zajamčena bodočnost.

kakor doslej. Največ koristi od vse parlamentarne krize imajo klerikalci. Njim je vlada v programu dala pozitivne obljube, a oni niso zadovoljni, ker so nenasiitljivi, dočim že drugi ne vedo, kako bi se zahvaljevali, ako jim vlada le prst pokaže. Poljakom ne obeča vlada ničesar, najbrž ker že tako vse imajo, česar pa potrebujejo, to izposlujejo sproti. Parlamentarno večino bi mogli sestaviti samo Poljaki in levičarji, ker pa o tem sedaj ni govora, tudi nacionalsci nimajo uzroka premeniti svoje stališče.

Odslek za volilsko reformo.

Predvčerajšnjim sešel se je ta odslek v posvetovanje o predlogu gledé uvedbe neposrednih volitev v kmetijskih občinah. Posl. dr. Brzorad je nasvetoval, naj se odslek izreče principijelno za predlog in za znižanje cenzusa. Poslanci Stadnicki, Jedrzejowicz, Lupul in Hohenwart izrekli so se odločno zoper predlog. Posl. Šuklje je izjavil, da se na Kranjskem sicer ne čuti potreba, uvesti neposredne volitve v kmetijskih občinah, da se pa ne bi protivil predlogu, ako bi volila vsaka občina zase in bi dotični zakon sklenil deželni zbor. Posl. Plener je priznal, da bi bilo za Gališko in Bukovino določiti neko izjemo. Deželni zbori nimajo pri tej reči nič opraviti, saj je vlada jednak zakon, sklenen od nižjeavstrijskega deželnega zbora, odklonila, češ, da se mora to rešiti v državnem zboru. Posl. Bendel je opozoril nasprotnike predloge, da je ultra-klorikalizem rodil samo skrajni radikalizem in če se ne ustreže želji po primerni volilski reformi, oglašali se bodo vedno močnejše tirjalci splošne volilske pravice. Razprava še ni končana.

Vnanje države,

Srbski naprednjaki.

Glasilo srbskih naprednjakov, Belligrajski „Videlo“, protestira slovesno zoper očitjanje nekaterih domačih in inozemskih listov, da bi napredna stranka, katera je doslej podpirala liberalce zoper radikale, začela nekako opozicijo, in sicer odkar sta se porazumela Milan in Natalija. „Videlo“ pravi, da naprednjaki sploh nikdar niso podpirali Avakumovičevega ministerstva in tudi porazumljen je mej Natalijo in Milanom ni imelo in ne bo imelo nikakega upliva na njih politično taktiko. To so prav lepe besede, a resnične niso; naprednjaki srbski so ves čas, kar traje boj mej radikalsci in liberalci, govorili zoper liberalce, delovali pa zanje. Pri vseh občinskih volitvah — izjem je le malo — so odločevali naprednjaki, in sicer vedno v korist liberalcev.

Francoska kriza.

Zatožna zbornica Pariškega sodišča je ukrenila, da je ustaviti sodno preganjanje radi panamske afere zoper bivšega ministra Rouvierja in zoper senatorje: Devès, Albert Grevy, Leon Renault ter zoper upravnega odbornika panamske družbe barona Cotta. Pred porotno sodišče pridejo poslanci Dugué de la Fauconnerie, Antonin Prouss, senator Beral, bivši minister Baihaut, poslanca Sans-Leroy in Gobron, upravna odbornika panamske družbe Charles Lesseps in Fontane, prokurist Blondin in Arton. — Francoski listi sodijo ta ukrep jako neugodno, dolžeč vlado, da ga je provocirala iz strahu pred obtoženci. Vsekako pride vsa stvar še pred poslansko zbornico, boulangist Goussot pa misli predlagati, naj se postavi bivši minister Rouvier pred državno sodišče, ker se je v panamsko afero zapletel za časa, ko je bil državni funkcionar.

Dopisi.

Izpod Šmarne gore, 6. svečana. [Izv. dop.] (Udanostna izjava Šmartinske občine.) Dasiravno so se protestujoče udanostne izjave že nekoliko preživele in dasiravno že vsak razsodni bralec „Slov. Naroda“ dobro vé, kako se kujejo in koliko veljave jim gre, naj vendar spregovorim tudi besedo o nekoliko post festum došli izjavi, katero je podpisal recte podkrižal občinski zastop Šmartinski, kakor z velikim veseljem poroča „Slovenec“ z dné 1. t. m.

Do pred kratkim imeli smo v naši mali fari, hvala Bogu, lep mir, kajti nikogar ni bilo, ki bi bil hujskal in umetno delal stranke. Jadikovali smo čez visoke davke in slabe letine, politiko, tudi domačo, pa smo pustili pri kraji.

A kakor je na svetu vse minljivo, tako zginil je tudi naš mir. Gospod, kateri je bil poslan mej nas kot oznanjevalec miru in sprave, pričel je z novim letom sejati prepir. S prižnice jel je hvaliti „Domoljuba“ ter pozivati farane, naj se pridno naročujejo na ta list. No tega bi na sebi našemu gospodu gotovo še ne mogli v zlo šteti, pač pa je bilo nepošteno in nepravilno, da je zabavljaj pri tej priliki čez druge slovenske časopise, češ, da so protikatoliški. Z nepoštenimi sredstvi se pač tudi za najboljši katoliški list ne sme agitirati.

Zelo neumestno priliko izbral je ta naš gospod tudi za agitacijo gledé udanostne izjave. Spravil je

namreč stvar na dan pri izpraševanju za velikončno spoved. Tu trdil je, da so že vse sosednje občine sklenile take izjave in le naša še ne; to pa tudi ni resnica, kajti naša najbližnja sosednja občina Uršičica vsaj takrat še ni bila sklenila nobene izjave, pač se je pa pozneje tudi tam jela stvar spravljati v tir od pravih nepoklicane roke.

To so bile tedaj predpriprave. Dne 26. p. m. pa prinese v občinsko sejo nenačrtna občinski odbornik, ki je ob enem farni mežnar, že napisano izjavo v kuvertu. Od kod, si vsak lahko misli. Kot zadnja točka dnevnega reda prebrala se je ta izjava, katere ost je seveda, kakor povsod, naperjena zoper „Slov. Narod“ in „Rodoljuba“. Slučajno predložila se je ta izjava v podpis najprej občinskemu odborniku F. K.-u, kateri se je pa odločno izrekel, da tega ne podpiše, rekoč: Jaz pripoznam gospodaknezoškofa kot našega višjega duhovnega pastirja in sem mu pokoren v vseh verskih rečeh. To sem tudi vedno pripravljen podpisati. Domačih listov pa po svoji vesti ne morem kar tako obsojati, ker berem le jednega („Rodoljub“) in v njem nisem našel še nič protiverskega; drugih listov pa ne poznam in zato tudi ne morem sediti o njih vsebini, je li slaba ali dobra.

Tako je govoril mož — poštenjak. Nekateri občinski odborniki so potem, boječ se zamere, vendar podpisali njim nerazumljivo izjavo, tiste, ki ne znajo pisati (in teh je večina), pa je podpisal navzoči sluga c. kr. okrajnega glavarstva, kakor tudi jednega, ki sam zna pisati. Umljivo pa je, da človek, kateri sam ne zna pisati, tudi ni sposoben, da bi sodil članke „Slov. Naroda“ in faktum je tudi, da nekateri naši možje tega lista še nikdar v roki niso imeli — ker sploh listov žalibog ne čitajo. Tistega moža, ki ni hotel podpisati, pa so potem še prigovarjali, da naj le podpiše, češ, da zaradi tega „fronki“ ne bodo nič večji in da gre sploh le za to, da se g. župniku ustreže. Mož pa je ostal trden. — V nedeljo dne 29. p. m. pa se je potem zopet iz prižnice stvar zabelila.

Tako se je tedaj pri nas „izkuštovala“ izjava in tako delalo se je in se dela tudi drugje. Mi od srca obžalujemo tak boj, ker vsled takih stvari trpi le ugled cerkve in domači, g. duhovnikov, ki se v dosego udanostnih izjav ne poslužujejo vselej posebno lepih in dostojnih sredstev. Kdor boče uživati ljubezen in spoštovanje, ta ne sme širiti sovraštva do bližnjika in kdor seje veter, ta bo žel vihar!

K. —

Domače stvari.

— (O falzifikatorju „Slovenčevem“.) Pod tem zaglavjem priobčila je „Edinost“ tri daljše članke, v katerih jako temeljito osvetljuje drzno falzifikovanje pravih načel katoliške vere po zloglasnem „Slovenčevem“ člankarju in obrekovalcu Liga + 1. — Vestno čitanje teh člankov priporočamo zlasti onim, ki še niso sklenili svoje sodbe o tem žalostnem možu.

— (Slovenska predstava) v deželni gledališči bode v soboto dne 11. t. m. Ker zaradi obrtniškega plesa nikakor ni mogoče prirediti za ta večer ponavljanje tako sijajno in častno uspele opere „Cavalleria rusticana“, v kateri svira skoro vsa vojaška godba (36 mož) in tako ustreči občni želji občinstva, ponavljala se bode na mnogostransko željo „Valenska svatba“, ki je pri prvi predstavi dne 28. januarja pokazala svojo privlačno moč tudi na slovenskem odru. Ker so za ostali del gledališke sezone stavljeni v repertoar poleg repriz opere tudi še nove igre in spevoigre, katere bodo izpolnile vso sezono, bode druga predstava efektnege igrokaza „Valenska svatba“ zadnja v tej sezoni. Opozarjamo torej na to vse rodoljubno občinstvo, posebno pa rodoljube z dežele, ki želé videti to senzacijselno dramatično delo, katero se je tako dovršeno predstavljalo na našem gledališkem odru. P. n. najemniki lož naj blagovolijo oprostiti, da se je stavila tudi druga predstava „Valenske svatbe“ na par dan, a, kakor rečeno, ni bilo drugače mogoče radi ostalega repertoira. Dramatičnemu društvu bode za prihodnje gotova skrb, da bode tudi v tem oziru ustreglo želji p. n. najemnikov lož ter umestilo reprize tako, da bodo jednako razdeljene predstave na pare in nepare dni. — Četrtek 16. t. m. ponavljala se bode „Cavalleria rusticana“ ter nedeljo 19. t. m. zadnjikrat v tej sezoni pela narodna opera „Tebarski plemiči“.

— („Laibacher Zeitung“ in slovensko gledališče.) Že del časa urivalo se nam je pričanje, da so našemu uradnemu listu posebno k srcu prišale nemške predstave tuje trupe, ki nimajo z napredovanjem kulture v deželi ničesar opraviti, da pa ne goji iste navdušenosti za razvoj slovenske dramatike. Iz kritik nemških, včasih in ne redko silno slabih predstav se kar cedi hvala in slava, slovenske predstave našega domačega društva pa meri z veliko strožjim merilom, akoravno bi bilo ravno narobe pravično. Da navedemo samo jeden vzgled! Svoj čas je naša „Laibacherica“ v dolgem poročilu na vse pretege hvalila nemško premijero „Valenske svatbe“. Slovenski premijeri tega igrokaza, ki je po sodbi nezavisnih in nepristranskih ljudij v marsičem daleč presegla nemško, pa je privoščil uradni list le kakih osem vrstic več jako hladnega in strogega poročila, kakor istodobno ocenjeni nemški popludanski predstavi duhovite igre — „Die Rekrutierung in Krähwinkel“. — Višek svojega tendencioznega poročanja pa je dosegla „Laibacherica“ s svojim današnjim referatom o sinočni premijeri „Cavallerie rusticane“ in zategadelj hočemo vendar jedenkrat zopet pribiti to postopanje. Da bi bil gosp. ravnatelj Frinke tako uprizoril to opero, kakor jo je sinoči naše „Dramatično društvo“, tedaj bi bil naš uradni list najbrže v rudečem okviru objavil svoj navdušeni slavospev nemški muzi. A predstava je bila slovenska, z njo osvetlilo si je lice slovensko „Dramatično društvo“, kaj je torej naravneje, nego da naš uradni list zaporedoma vse graja, režijo, scenično uprizoritev, soliste in zbor in da predstavo po tej podrobnosti graji sicer splošno hvali, a tako hvali, da iz vsake vrste odseva „milostna prizanesljivost“. Tako postopanje ne more biti brez tendence in mi le obžalujemo, da uradni list tudi v tem pogledu ne more zatajiti svoje nenaklonjenosti nasproti slovenski dramatiki. Slovensko gledališče ne reflektuje na protekcijo uradnega lista. Naj zadnji graja kar grajo zasluži, saj to storimo tudi mi, kjer je treba brezobzirno, a hvali naj tudi odkritosrčno, kjer je hvala na mestu in glede sinočne predstave je gotovo. — Le proti tendencioznemu in pristranskemu bagatelizovanju našega gledališča moramo odločno protestovati in želimo, da bi poklicani faktorji v tem pogledu v interesu ugleda uradnega lista ukrenili, kar potrebno. — Sicer pa razvoj slovenske dramatike, hvala Bogu, še ni odvisen od milosti našega uradnega lista.

— (Slovensko gledališče.) O predstavi „Cavallerie rusticane“ govorimo na drugem mestu obširneje. Pred opero se je uprizorila Borštnikova blueta „Ni moj ukus“ v kateri so gospa Borštnikova in gg. Borštnik in Danilo res izvrstno igrali.

— (Pevsko društvo „Ljubljana“) priredi svojo prvo maskarado na pustni torek dne 14. t. m. v prostorih Hafnerjeve restavracije na sv. Petra cesti št. 47, na kar prijatelje plesa in zabave že danes opozarjamo.

— (Trimesečen pasji kontumac) odredil je za Ljubljansko mesto magistrat, okrajno glavarstvo Ljubljansko pa za vasi: Stepanjavo, Bizovik, Dobrunje, in Zgorenjo ter Spodnjo Hrušico vsled nekega stekline sumljivega psa, ki je napal dne 23. januarja pri Stepanškem mostu v mesto gredočo žensko in jo v roko ugriznil, zatem pa zginil brez sledu v gozdu pri Orlah.

— (Vreme.) Falbov kritični dan, ki bode jutri, začel se je naznanjati že danes. Menda nam ne bode prinesel prorokovanega groznega mraza, pač pa nas utegne osrečiti z novo snežno odejo, predno smo se znebili prejšnje. Po hudem mrazu zadnjih dnij, ko smo imeli zopet do 18 stopinj mraza, začelo je namreč danes zjutraj snežiti zopet precej izdatno.

— („Samski klub na Vrhniki“) poslal nam je pojasnilo, iz katerega razvidimo, da je razpošiljal za svoj ples slovensko-nemška oziroma nemško-slovenska in ne samo nemška vabila in da je pri vabilu, namenjenem našemu uredništvu, neki hudomušnež odrezal slovenski tekst. Take neprilichnosti prouzročujejo tedaj vabila, ki niso — kar bi bilo v predležečem slučaju pač jedino umestno — samo slovenska!

— (Iz narodnih društev.) „Slovensko brašno društvo“ v Kranji priredi maskarado v nedeljo, dne 12. svečana 1893. l. v društvenih prostorih. Začetek ob 8 uri zvečer. Ustopnina: Udje,

ki pridejo maskovani, plačajo 20 kr., maskovani neudje 40 kr. za osebo. Ustopnice dobiti so pri odbornikih gg. A. Pečniku in O. Reschu. Obče demaskovanje je o polnoči. Pri maskaradi svira T. Uhligova godba na lok. — Pevsko društvo „Nabrežina“ v Nabrežini priredi svojim podpornim članom v nedeljo dne 12. februarja 1893. v prostorih gosp. Tanceta. Vspored oseza mešane in moške zборе s samospevi, dalje potpourri iz opere „Cavalleria rusticana“ za gosli in klavir in šaljev govor. Potem je ples. Pristop imajo le društveniki in vabljeni gostje. Ustopnina: k besedi za podporne člane „Nabrežina“ prosta, za vabljene goste 20 kr. sedeži po 10 kr. k plesu za osebo 40 kr. — Sijajna maskarada se priredi dne 12. svečana 1893 v prostorih Jelovškove gostilne v Il. Bistrici. Svira tamošnja godba. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Ustopnina za maske 30 kr., za nemaskirane 50 kr. — Tržaškega „Sokola“ maskarada bode dne 12. t. m. v redutni dvorani gledališča „Politeama Rossetti“. Zanimanje za to priljubljeno pustno veselico je splošno in se bode gotovo tudi letos, vršila sijajno. Ustopnina je za maske, dame in člane 50 kr., za vabljene gospoje 1 gld. Nemaskovani plačajo globo.

— (Kmetijska podružnica s sirarnico) snuje se v Rovtah nad Logatcem, za kar se mnogo trudi ondodni duh. pomočnik č. g. J. Hladnik; z njegovo požrtvovalnostjo dosegle bodo Rovte v narodno-gospodarskem oziru lep napredek. Da bi le že ta kraj tudi pošto dobil!

— (Občinske volitve v Ločniku) pri Gorici izvršile so se, kakor znano, na korist pristašev „Lege nazionale“, kar se je zgodilo le vsled nečuvne agitacije in vsestranskega pritiska in podkupovanja volilcev, ki so bili dosti brezznačajni, da so se dali porabiti v agitacijo za lahonsko skrajno stranko, ko so nekatera leta prej bili še pristaši konservativne stranke. Goriški „Corriere“ pa pravi, da je vlada pri teh volitvah postopala „correttissime“ (najpravišnje). Potem naj pa še lahonski listi trdijo, da vlada podpira Slovence na škodo Italijanov.

— (Časnikarstvo.) Tržaški politični dnevnik „Il Cittadino“ naznanja v svoji včerajšnji številki, da preneha izhajati.

— (Razpisane službe.) Na jednorazredni ljudski šoli v Hotiču poleg Litije razpisano je učiteljsko mesto z letno plačo 450 gld., funkcijsko priklado 30 gld. in prostim stanovanjem. Prošnje je poslati do konca t. m. okrajnemu šolskemu svetu v Litiji. — Pri okrajnem sodišči v Kočevju je izpraznjeno mesto uradnega sluga z letno plačo 250 gld. eventualno 300 gld. in 25% aktivitetno doklado in pravico uradne obleke. Zahteva se tudi znanje slovenskega jezika v govoru in pismu. Prošnje poslati je predsedstvu okrožnega sodišča v Novem mestu.

— (Najdena reč.) Kdor je izgubil možnjček z denarjem in prstanom, naj se oglasi v hiši št. 17 Pred prulami.

— (Denašnjemu listu) je priloženo vabilo na naročbo „Kmetovalca“, na kar opozarjamo cenjene čitatelje.

Razne vesti.

* (Kralj in gledališka plesalka.) Nek dopisnik Pariškega lista „Figaro“ obrnil se je naravnost do gledališke plesalke gospodične Subra, o kateri se je pisalo, da je tožila razkralja Milana za 200.000 frankov. Plesalka izjavila je, da je ta vest popolnoma neosnovana in neresnična.

* (Draginja jajc.) Na Duuajskem trgu za jajca je zadnji čas se dovozilo tako malo jajc, da je cena poskočila izredno visoko. Za 15 jajc plačuje se po jeden goldinar, cena, kakor se dozdaj nikdar ni plačevala.

* (Na otoku Zante.) kjer so bili silni potresi nastala je velika beda in se je bati lakote. Dan za dnevom pošiljajo se tja živila, ki pa ne doščajo veliki potrebi. Potresi se ponavljajo. Pri predgorji Skerni zrušila se je vas z 80 hišami. Boje se, da je pod razvalinami zasutih mnogo prebivalcev. Skoro tri tretjine otoka so opustošene in je število mrtvih in ranjenih veliko. Kralj in kraljica grška pojmeta na otok, da utešita bedne prebivalce.

* (O veliki tatvini v Bruselji) v palači grofa Flanderskega, o kateri smo poročali, mislilo se je s početka, da je delo kake internacionalne tatinske družbe, ki je podkupila slugo. Ugrabljeni dragocenosti so baje vredne na milijone. Navzlic razpisanim darilom ni se našlo sledu tatovom. Zdaj se poroča, da je tat nek visoki dostojanstvenik, kar vzbuja velikanski hrup v Bruselji.

*** (Pevski boj.)** Te dni bil je na Dunaji pravi pravcati boj in poboj mej dvornim opernim pevcem Sommerjem in vladnim svetnikom dr. Wlassakom. Že dije časa nista si bila dobra. Ker je Sommer svetnika nekaterikrat razžalil imela se je vršiti disciplinarna preiskava v navzočnosti direktorja dvorne opere gosp. Jahna. Ko je vstopil Sommer v gledališko pisarno in zagledal svetnika dr. Wlassaka, začel ga je psovati in šel s stolom v roki nad njega. Svetnik, ki je bil baje svarjen, potegnil je iz žepa takozvani „todtschäger“ in udaril pevca večkrat po glavi, da je Sommer ves krvav se zgrudil na tla. Direktor in člani disciplinarne komisije si niso vedeli drugače pomagati, nego da so pozvali ognjegasce, katerih je res prihitelo šest, ki so odvedli Sommerja domu, kjer se zdaj zdravi. Ranjeni pevec toži zdaj svetnika dr. Wlassaka pri sodišči. Povod vsej tej aferi je baje soproga Sommerjeva, ki je z svetnikom Wlassakom ljubkovala, za kar je zvedel Sommer in se je torej hotel maščevati.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“

Dunaj 8. februvarja. Cesar potrdil od deželnega zbora kranjskega skleneni zakon o ustanovitvi nove občine Rudnik in nje izločitve iz občine Dobrunje.

Praga 9. februvarja. Predvčerajšnjim bili v seji nemškega odseka deželnega šolskega sveta viharji prizori. Zastopnik mesta Prage, Heinrich, protestoval slovesno zoper napade na mestni zbor Praški, kateremu se je očitalo, da nalašč ne skrbi za nemške šole v Pragi. Heinrich predbica predsedniku pristanost. V mestnem zboru Praškem bila vsled tega velika debata. Dr. Julij Gregor predlagal, naj se pošlje posebna deputacija k namestniku, da protestira zoper dogodbe v nemškem deželnem šolskem svetu.

Pariz 9. februvarja. Včeraj interpeliral je v zbornici posl. Groussat radi ustavljenega postopanja zoper nekatere, v panamsko afero zapletene poslane. Debata bila je jako rezka; znamenit zlasti govor Cavagnacov, kateremu pripisujejo vsi listi veliko važnost. Splošno se sodi, da je s tem govorom Cavagnac oglasil svojo kandidaturo za predsedstvo republike. Konservativni listi trdijo, da je stališče ministerstva popolnoma podkopano. „Figaro“ pravi, da bi moralo ministerstvo odstopiti in se umakniti drugemu, katero bi se upalo razpustiti parlament.

Poslano.

Poročevalcu iz Mozirja na Štajerskem v 18 št. „Slovenca“ z dne 23. januarja l. l. bodi povedano, da sem pri obnem zboru tukajšnje čitalnice nasvet, da se opusti „Slov. Gospodar“, stavi jaz sam in se je to tudi vzprejelo. Novoizvoljeni g. tajnik ni k temu nasvetu niti besedice spregovoril in ko bi jo tudi bil, tako bi vendar njegov glas ne bil odločilen niti na jedno, niti na drugo stran.

Opustil se je pa razven „Gospodarja“ tudi še — neki drugi slovenski list. Zato je pa čitalnica pristopila k „Matici hrvatski“, deloma da tako tudi mi podpiramo hrvatsko slovstvo, kakor podpirajo Hrvatje naše, deloma pa tudi, da nudi svojim udom ugodno priliko, se uriti in privaditi jeziku bratskega nam naroda. Mi pa smo že toliko samozavestni, da vemo kaj in zakaj delamo tako, ter v tem oziru ne potrebujemo in ne vzprejememo od drugod prav nikakih naukov in nasvetov. Tudi v odbor bodemo menda smeli voliti kogar hočemo, ne da bi nam bilo poprej še treba pri g. poročevalcu prositi milostnega dovoljenja.

Toliko v pojasnilo — pa brez zamere, gospodu dopisniku od Drave.

Alojzij Goričar,
veleposestnik
in predsednik čitalnice v Mozirju.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
8. febr.	7. zjutraj	739.3 mm.	—11.0 C	brezv.	megla	4.70 mm.
	2. popol.	736.8 mm.	0.6 C	sl. zah.	obl.	
	9. zvečer	735.5 mm.	0.8 C	sl. zah.	obl.	snega.

Srednja temperatura —32, za 2.8° pod normalom.

Dunajska borza

dné 9. februvarja t. l.

	včeraj	danes
Papirna renta	98.80	98.75
Srebrna renta	98.40	98.40
Zlata renta	117.35	117.25
5% marcna renta	—	101.80
Akcije narodne banke	998	993
Kreditne akcije	322.50	322.60
London	120.75	120.90
Srebro	—	—
Napol.	9.61 1/2	9.61 1/2
C. kr. cekini	5.70	5.69
Nemške marke	59.22 1/2	59.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	147 gld.
Državne srečke iz l. 1864	100	194
Ogerska zlata renta 4 1/2%	—	114
Ogerska papirna renta 5%	—	101
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	130
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	118
Kreditne srečke	100 gld.	193
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	151
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	243

Zahvala.

Za mnoge dokaze sočutja mej boleznijo in o smrti naše ljubljene matere

Marije Semen

kakor tudi za spremstvo k zadnjemu počitku, izrekamo najpriščnejšo z hvale.

V Ljubljani, dné 9. februvarja 1893.

Žalujemo ostali.

MAGGIJEVA zabela
za juhe
se dobiva pri A. Stacul-u. (21)

Dekle

pošteno in izobraženo, išče se za gostilno in prodajalnico. — Več se izve v upravnistvu „Slov. Naroda“.

Pri tvrdki M. Gorišek na Raki vzprejme se takoj (128—2)

trgovski pomočnik

z dobrimi spričevali za trgovino z mešanim blagom.

Učenca

vzprejme podpisanec v trgovino z mešanim blagom.

(130—2)

Ferd. Hlebs v Kranji.

Naravna dalmatinska vina,

rumena, črna in temnordeča „šiler“ priporoča po jako nizki ceni

Marin Nadilo,

(22—9)

vinotržec v Logatci.

Za dobro in točno postrežbo jamči se.

C. kr. glavno ravnateljstvo avstr. drž. železnic.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. oktobra 1892.

Nastopno omenjeni pri hajalni in odhajalni časi označeni so v srednjeevropskem času.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Ob 6. uri 38 min. zjutraj osebni vlak na Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj.
Ob 11. uri 55 min. predpoldne osebni vlak na Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj.
Ob 4. uri 21 min. popoldne osebni vlak na Trbiž, Beljak, Celovec, Solnograd, Inomost, Pariz, Linc, Ischl, Budejovice, Plzenj, Marijine vane, Eger, Francove vane, Prago, Karlove vane, Draždane, Dunaj via Amstetten.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Ob 7. uri 10 min. zjutraj osebni vlak iz Dunaja via Amstetten, Draždani, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Eger, Marijinih varov, Plznja, Budejovice, Solnograda, Lince, Ischlja, Ljubna, Celovca, Franzensfeste, Trbiža.
Ob 4. uri 55 min. popoldne osebni vlak iz Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Franzensfeste, Pontablja, Trbiža.
Ob 9. uri 27 min. zvečer osebni vlak iz Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontablja, Trbiža.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.).

Ob 7. uri 15 min. zjutraj v Kamnik.
" 2. " 10 " popoldne v Kamnik.
" 7. " 00 " zvečer v Kamnik.

Prihod v Ljubljano (drž. kol.).

Ob 6. uri 35 min. zjutraj iz Kamnika.
" 11. " 06 " dopoldne iz Kamnika.
" 6. " 20 " zvečer iz Kamnika.

Srednje-evropski čas je krajnemu času v Ljubljani za 2 minute naprej. (12—28)

Razprodajam

domače tropinsko žganje

po najnižji ceni.

Andrej Šinigoj

(131—2)

št. 148 v Dornbergu pri Gorici.

Izpraznjeno potovalno mesto.

Pri avstrijski zavarovalni družbi prve stopnje, ki je tudi člana izvanredno v slovenskih jezikovnih pokrajinah in katera ima zaupanja, nastopiti je mesto potovalnega zastopnika (akvizicijski komisar) za slovenske jezikovne pokrajine.

Inteligentnemu in dostojnemu možu v starosti od 25 do 40 let, neozjenjen, zdrav in trden, ki je slovenskega jezika v besedi in pisavi popolnoma zmožen in zamore dokazati neomadenjevano predživljenje in popolnoma urejene denarne razmere (kavcija), ponuja se, če dobi to mesto, kateremu bi se moral posvetiti izključno in neprestano, za kar bi dobival stalno plačo in posebne nagrade, prilika, da si ustvari pri primerni porabljenosti in odličnem zadržanju gotovo in stalno službo, ki je združena s pravico do umirovljenja. (117—2)

Oglasé naj se pa samo take osebe, ki morejo zadostiti vsem tem zahtevam, katere rade potujejo in imajo trdno voljo, njim stavljenim nalogam z jednako marljivostjo in posebno vztrajnostjo zadovoljiti in se tako vesti, da ni najmanjšega očitjanja in kateremu so kraji znani, katerih pokrajine bi prepotoval.

Lastnoročno, nemško in slovensko pisane prošnje, katerim naj se priloži prepiš spričeval in „reference“ poslati je pod št. „201.191“ v Gradec, poste restante.

KARL TILL

Ljubljana, Špitalske ulice št. 10.

Arabska guma, skledice za gumi, tablete za gumi, herbariji, krasopisne predloge, črtala od kavčuka, gosja peresa, škripčna peresa, kreda bela in baryasta, držala za kredo, črtala, črtani listi, brisalne deščice, brisalni gumi, pivnik, predloge za slikanje, kovinska tinta, milimeterski papir, glasbene mape, natorni gumi, natorni papir za risanje, nigrivorin, beležnice, beležne tablice, slikarske ploščice, škarje za papir, lepenka, klejne table, suhe barve, prozorno platno, prozorni papir, čopiči, portfeljni klinici, preparacijski zvezki, (1024) strgalni gumi. III. (22)

Novo!

V Ant. Zagorjan-ovi knjigotržnici

v Ljubljani

dobivajo se ravnokar na svetlo prišle

(166)

Gestrinove pesmi

po 80 kr., elegantno vezane po 1 gld. 30 kr., po pošti 5 kr. več.

Jurčičevi zbrani spisi

11 zvezkov, zvezek po 60 kr., vezan po 1 gld.

„Slovensko gledališče“

s 4 podobami po 1 gld., lepo broširano 1 gld. 20 kr., elegantno vezan po 1 gld. 50 kr., po pošti 10 kr. več.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Novo!

Št. 2432.

Razglas.

(159—1)

Dne 23. januarja letos ugriznil je neznan pes pri Štepanškem mostu neko žensko in pozneje med potjo skoz Štepanjovas, Gorenjo in Spodnjo Hrušico, Bizovik in Dobrunje, napal še druge ljudi ter ogrizel več psov, potem pa zginil brez sledu v gozdu pri Orlah.

Ker je ta pes zelo sumljiv vsteklina, odredilo je že c. kr. okrajno glavarstvo v Ljubljani za zgoraj imenovane vasi pasji kontumac, podpisani mestni magistrat pa ukazuje na podlagi postave z dne 29. februvarja 1880. l., drž. zak. št. 35., da smejo od denasnega dne naprej 3 mesece v Ljubljanskem mestu psi le s trdno torbo, ki grizenje popolnoma zabranjuje, okoli letati, ali pa se morajo zunaj hiše voditi na vrvi.

Psi, ki bodo prosto, brez torbe, ali s torbo napravljeno samo iz mehkega usnja, ki grizenje ne zabranjuje, okoli letali, bodo se polovili ter pokončali, proti nemarnim lastnikom pa se bode postopalo po dotičnih postavnih določbah.

Magistrat deželnega stolnega mesta Ljubljane

dné 6. februvarja 1893.

Župan: Grasselli.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.